

Downloaded via the EU tax law app / web

62017CJ0045

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

18. januar 2018 (*1)

»Præjudiciel forelæggelse – frie kapitalbevægelser – artikel 63 TEUF og 65 TEUF – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 11 – opkrævninger af indtægter af kapital som led i finansieringen af en medlemsstats sociale sikring – fritagelse for statsborgere i Den Europæiske Union, som er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat – fysiske personer, som er tilknyttet en social sikringsordning i et tredjeland – forskellig behandling – restriktion – berettigelse«

I sag C-45/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) ved afgørelse af 25. januar 2017, indgået til Domstolen den 30. januar 2017, i sagen

Frédéric Jahin

mod

Ministre de l'Économie et des Finances,

Ministre des Affaires sociales et de la Santé,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af dommerne A. Borg Barthet, som fungerende afdelingsformand, M. Berger og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

–

Frédéric Jahin ved avocat E. d'Onorio di Meo,

–

den franske regering ved D. Colas og R. Coesme, som befuldmægtigede,

–

Europa-Kommissionen ved D. Martin og L. Malferrari, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 63 TEUF til 65 TEUF og artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).

2

Anmodningen er indgivet under en sag mellem Frédéric Jahin på den ene side og ministre de l'Économie et des Finances (økonomi- og finansministeren, Frankrig) og ministre des Affaires sociales et de la Santé (minister for sociale anliggender og sundhed, Frankrig) på den anden side vedrørende betaling af en række bidrag og afgifter for skatteårene 2012-2014 af formueindkomst opkrævet i Frankrig.

Retsforskrifter

EU-retten

3

Forordning nr. 883/2004 ophævede med virkning fra den 1. maj 2010 Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1) (herefter »forordning nr. 1408/71«). De bestemmelser i forordning nr. 883/2004, der er relevante i den foreliggende sag, har imidlertid ikke undergået nogen væsentlige ændringer i forhold til dem, der svarede hertil i den ophævede forordning.

4

Artikel 2 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Personkreds« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte.«

5

Forordningens artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om social sikring, der vedrører:

a)

ydelser ved sygdom

b)

ydelser ved moderskab og dermed ligestillede ydelser ved faderskab

c)

ydelser ved invaliditet

d)

ydelser ved alderdom

e)

ydelser til efterladte

f)

ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdom

g)

ydelser ved dødsfald

h)

arbejdsløshedsydelser

i)

efterløn

j)

familieydelser.«

6

Den nævnte forordnings artikel 11, stk. 1, fastsætter:

»Personer, som er omfattet af denne forordning, er alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. [...]«

7

Forordning nr. 883/2004 finder anvendelse i hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) i henhold til Det Blandede EØS-udvalgs afgørelse nr. 76/2011 af 1. juli 2011 om ændring af bilag VI (social sikring) og protokol 37 til EØS-aftalen (EUT 2011, L 262, s. 33).

8

Hvad i øvrigt angår Det Schweiziske Forbund følger det af artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, undertegnet i Luxembourg den 21. juni 1999

(EFT 2002, L 114, s. 6), som trådte i kraft den 1. juni 2002, at de kontraherende parter regulerer koordinering af sociale sikringsordninger i overensstemmelse med bilag II til nævnte aftale. Ved afgørelse nr. 1/2012 vedtaget af Det Blandede Udvalg nedsat i henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer af 31. marts 2012 om erstatning af bilag II til aftalen om koordinering af sociale sikringsordninger (EUT 2012, L 103, s. 51), og som trådte i kraft den 1. april 2012, blev del A i det pågældende bilag ajourført, således at det herefter henviser til forordning nr. 883/2004.

Fransk ret

9

Artikel 1600-0 C i code général des impôts (lov om skatter og afgifter) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, fastsætter følgende:

»Det generelle socialsikringsbidrag af indtægterne af formue fastlægges, kontrolleres og opkræves i henhold til artikel L. 136-6 i code de la sécurité sociale [(lov om social sikring)].«

10

Artikel L. 136-6 i lov om social sikring, som ændret ved lov nr. 2012-958 af 16. august 2012, har følgende ordlyd:

»I. – Fysiske personer, der er skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig, jf. artikel 4 B i lov om skatter og afgifter, skal betale et bidrag af indtægterne af formue, der beregnes af nettobeløbet for fastsættelsen af indkomstskatten [...]

I a. – Fysiske personer, der ikke er skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig, jf. artikel 4 B i lov om skatter og afgifter, skal ligeledes betale et bidrag i forhold til nettobeløbet for indkomsten – som omhandlet i samme lovs artikel 164 B nr. I – for fastsættelsen af indkomstskatten.

[...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11

Frédéric Jahin, en fransk statsborger, har boet i Kina siden 2003. Han udøver en erhvervsmæssig virksomhed dér og er tilknyttet en privat social sikringsordning.

12

Mellem 2012 og 2014 blev han i Frankrig underlagt forskellige opkrævninger i forbindelse med indtægter fra fast ejendom og kapitalgevinster, der hidrører fra afståelsen af fast ejendom.

13

Da der allerede er blevet indbragt en anmodning om præjudiciel afgørelse af den forelæggende ret, Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig), i en anden sag vedrørende identiske opkrævninger, som gav anledning til dom af 26. februar 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), fastslog Domstolen i det væsentlige, at for så vidt sådanne opkrævninger har en direkte og relevant sammenhæng med visse af de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71, henhører de under denne forordnings anvendelsesområde og er

underlagt princippet om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, som er fastsat i forordningens artikel 13, stk. 1, selv når disse opkrævninger beregnes på grundlag af skattepligtiges indtægter af formue og uafhængigt af, om de sidstnævnte udøver en erhvervsaktivitet.

14

Efter afsigelsen af denne dom fastslog den forelæggende ret ved afgørelse af 27. juli 2015, at enhver fysisk person, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat har ret til at anmode om fritagelse fra at betale de bidrag, som vedkommende er blevet opkrævet i Frankrig af indtægter af formue.

15

Fremgangsmåden for godtgørelse af de opkrævninger, der er i strid med EU-retten, er blevet afklaret ved to pressemeddelelser af 20. oktober 2015 udstedt dels af secrétaire d'État chargé du Budget (ministeren for budget, Frankrig), dels af direction générale des finances publiques (generaldirektoratet for offentlige finanser, Frankrig). Det er bl.a. præciseret, at retten til godtgørelse er begrænset til fysiske personer, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden stat end Den Franske Republik, som er beliggende i Den Europæiske Union, EØS eller Det Schweiziske Forbund, idet fysiske personer, der er tilknyttet en social sikringsordning i et tredjeland, hermed er udelukket.

16

Den 11. marts 2016 anlagde Frédéric Jahin sag ved den forelæggende ret til prøvelse af disse pressemeddelelser som følge af magtmisbrug, idet han gjorde gældende, at denne udelukkelse er i strid med forordning nr. 883/2004 og med princippet om fri bevægelighed for kapital, som er sikret ved artikel 63 TEUF.

17

Under disse omstændigheder har Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1)

Skal artikel 63 TEUF, 64 TEUF og 65 TEUF fortolkes således, at den omstændighed, at en person, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden tredjestat uden for [Unionen] end medlemsstaterne i [EØS] eller [Det Schweiziske Forbund] i lighed med de personer, der er tilknyttet en social sikringsordning i Frankrig, er omfattet af de opkrævninger af indtægter af kapital, der er fastsat i den franske lovgivning, og som er omfattet af anvendelsesområdet for forordning [nr. 883/2004], mens en person, der er omfattet af den sociale sikringsordning i en anden medlemsstat end [Den Franske Republik] i henhold til denne forordnings bestemmelser ikke er omfattet heraf, udgør en restriktion for de frie kapitalbevægelser fra tredjelands, der i princippet er forbudt i henhold til artikel 63 TEUF?

2)

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 63 TEUF, 64 TEUF og 65 TEUF da fortolkes således, at en sådan restriktion for kapitalbevægelserne, der følger af en kombination af en fransk retsforordning, der lader alle de personer, der oppebærer visse indtægter af kapital, være omfattet af den omtvistede opkrævning, uden at der derved foretages nogen sondring afhængigt af, hvor de pågældende er tilknyttet en social sikringsordning, og en afledt EU-retsakt,

skal anses for forenelig med den nævnte artikel i [EUF-traktaten], navnlig:

–

i lyset af artikel [64 TEUF] for så vidt angår de kapitalbevægelser, der er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde, med den begrundelse, at restriktionen følger af anvendelsen af princippet om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, som er fastsat i artikel 11 i forordning [nr. 883/2004], der blev indført i EU-retten ved artikel 13 i forordning [nr. 1408/71], dvs. før den 31. december 1993, selv om den omhandlede opkrævning af indtægter af kapital blev indført eller har været anvendt fra den 31. december 1993

–

i lyset af artikel 65, stk. 1, [TEUF] med den begrundelse, at den franske skattelovgivning, der anvendes i overensstemmelse med forordning [(EF) nr. 883/2004] af 29. april 2004, foretager en sondring mellem bidragspligtige, der ikke befinder sig i den samme situation, for så vidt angår kriteriet om tilknytning til en social sikringsordning

–

i lyset af, om der foreligger tvungende almene hensyn, der kan begrunde en restriktion for de frie kapitalbevægelser, og som vedrører den omstændighed, at de bestemmelser, der må anses for at udgøre en restriktion for kapitalbevægelser fra eller til tredjelande, opfylder det formål, der forfølges med forordning [nr. 883/2004], om arbejdskraftens frie bevægelighed i [Unionen]?«

Om de præjudicielle spørgsmål

18

Med sine to spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en statsborger fra denne medlemsstat, som er bosat i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og som dér er tilknyttet en social sikringsordning, i den pågældende medlemsstat er underlagt opkrævninger af indtægter af kapital i form af et bidrag til den sociale sikringsordning, som er indført af denne medlemsstat, skønt en statsborger i Unionen, som henhører under en social sikringsordning i en anden medlemsstat, er fritaget herfra på grund af det i artikel 11 i forordning nr. 883/2004 fastsatte princip om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, for så vidt som en sådan national lovgivning udgør en ulovlig restriktion for kapitalbevægelser til eller fra tredjelande.

19

Indledningsvis bemærkes, at artikel 63 TEUF indfører den frie bevægelighed for kapital mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande.

20

Artikel 63 TEUF, som er indeholdt i EUF-traktatens afsnit IV, kapitel 4, som har overskriften »Kapital og betalinger«, fastsætter i dette øjemed, at alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande er forbudt.

21

Det følger heraf, at det geografiske anvendelsesområde for de frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 TEUF ikke er begrænset til kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne, men også omfatter kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjelande.

22

Hvad angår det materielle anvendelsesområde for artikel 63 TEUF bemærkes, at selv om EUF-traktaten ikke definerer begrebet »kapitalbevægelser«, fremgår det af Domstolens faste praksis, at kapitalbevægelser i denne bestemmelses forstand bl.a. omfatter de transaktioner, hvorved ikke-hjemmehørende personer foretager investeringer i fast ejendom på en medlemsstats område (jf. i denne retning dom af 11.1.2001, Stefan, C-464/98, EU:C:2001:9, præmis 5, af 5.3.2002, Reisch m.fl., C-515/99, C-519/99 – C-524/99 og C-526/99 – C-540/99, EU:C:2002:135, præmis 30, og af 8.9.2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, præmis 35).

23

Det følger af det ovenstående, at opkrævninger som dem, der blev foretaget i henhold til den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, henhører under begrebet »kapitalbevægelser« som omhandlet i artikel 63 TEUF, for så vidt som de vedrører indtægter fra fast ejendom og kapitalgevinster, der hidrører fra afståelsen af fast ejendom, som en fysisk person, der er statsborger i en medlemsstat, men har bopæl i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, har opnået i denne medlemsstat.

24

Det må dernæst afgøres, om den skattemæssige behandling, som den omtvistede nationale lovgivning forbeholder sine egne statsborgere, som har bopæl i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og som er tilknyttet en social sikringsordning i dette tredjeland, udgør en restriktion for de frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 TEUF.

25

Det fremgår af Domstolens faste praksis, at foranstaltninger, der er forbudt ifølge artikel 63, stk. 1, TEUF, i egenskab af restriktioner for kapitalbevægelserne omfatter sådanne foranstaltninger, som kan afholde ikke-hjemmehørende personer fra at foretage investeringer i en medlemsstat, eller sådanne, der kan afholde personer, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, fra at foretage investeringer i andre stater (dom af 23.2.2006, van Hilten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, præmis 44, af 26.5.2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, præmis 44, og af 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, præmis 27).

26

I den foreliggende sag er det ubestridt, at den franske lovgivning behandler dels sine statsborgere, som har bopæl i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og som dér er tilknyttet en social sikringsordning, dels de franske statsborgere, som er bosat i Frankrig, og som dér er medlem af en social sikringsordning, på samme måde, eftersom der i begge tilfælde på samme måde foretages de opkrævninger af indtægter af kapital, der er foreskrevet i denne nationale lovgivning.

27

Derimod er en gunstigere skattemæssig behandling forbeholdt unionsborgere, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat, i en EØS-medlemsstat eller i Det Schweiziske

Forbund, eftersom de er fritaget for disse opkrævninger.

28

En sådan forskelsbehandling kan afholde fysiske personer, som er tilknyttet en social sikringsordning i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, fra at foretage investeringer i fast ejendom i den medlemsstat, hvori de er statsborgere, og kan derfor hindre den frie bevægelighed for kapital fra disse tredjelande til den pågældende medlemsstat.

29

Følgelig kan en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser mellem en medlemsstat og et tredjeland, som i princippet er forbudt ved artikel 63 TEUF.

30

Endelig skal det vurderes, om en sådan restriktion for de frie kapitalbevægelser kan være berettiget.

31

Ifølge artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF »[griber] bestemmelserne i artikel 63 [...] ikke ind i medlemsstaternes ret til [...] at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer imellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted [...]«.

32

Det fremgår af Domstolens faste praksis, at denne bestemmelse som en undtagelse til det grundlæggende princip om de frie kapitalbevægelser skal fortolkes strengt. Bestemmelsen kan derfor ikke fortolkes således, at enhver skattelovgivning, som sondrer mellem de afgiftspligtige alt afhængig af det sted, hvor de er bosat, uden videre er forenelig med traktaten (dom af 17.10.2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, præmis 42, og af 7.11.2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, præmis 34).

33

Den undtagelse, der er fastsat i artikel 65, stk. 1, TEUF, er nemlig begrænset af samme artikels stk. 3, som fastsætter, at de nationale bestemmelser, der er omhandlet i nævnte stk. 1, »ikke [må] udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital og betalinger som defineret i artikel 63« (dom af 17.10.2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, præmis 43).

34

Der skal derfor sondres mellem forskelsbehandling, som er tilladt i medfør af artikel 65, stk. 1, TEUF, og vilkårlig forskelsbehandling, som er forbudt i medfør af samme artikels stk. 3. Det fremgår i denne henseende af Domstolens faste praksis, at national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede kun kan anses for forenelig med traktatens bestemmelser om den frie bevægelighed for kapital, hvis den forskellige behandling vedrører situationer, som ikke er objektivt sammenlignelige eller er begrundet i tvingende almene hensyn (dom af 6.6.2000, Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, præmis 43, af 7.9.2004, Manninen, C-319/02, EU:C:2004:484, præmis 28 og 29, og af 8.9.2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, præmis 42).

35

Der opstår derfor det spørgsmål, om der for så vidt angår opkrævninger som dem, der er omtvistet i hovedsagen, foreligger en objektivt forskellig situation set ud fra deres bopæl mellem en unionsborger, som er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat end den berørte medlemsstat, og en statsborger fra denne medlemsstat, der er tilknyttet en social sikringsordning i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund.

36

I denne forbindelse skal det påpeges, at det kriterium, der anvendes i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning for at sondre mellem situationen for afgiftspligtige fysiske personer, ikke udtrykkeligt er knyttet til deres bopæl, men er baseret på deres tilknytning til en social sikringsordning.

37

Det forholder sig imidlertid således, at da fysiske personer, som ikke er tilknyttet en social sikringsordning i en medlemsstat, i de fleste tilfælde er ikke-hjemmehørende i denne samme stat, fører et sådant kriterium reelt til at sondre mellem afgiftspligtige fysiske personer i forhold til deres bopæl (jf. i denne retning dom af 8.9.2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, præmis 38).

38

Det skal derfor undersøges, om en unionsborger, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat, henset til formålet med, genstanden for og indholdet af denne medlemsstats lovgivning, befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for en statsborger i den pågældende medlemsstat, som har bopæl i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og dér er tilknyttet en social sikringsordning (jf. i denne retning dom af 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, præmis 48).

39

Hvad i det foreliggende tilfælde angår formålet med den franske lovgivning skal det bemærkes, således som det er anført i denne doms præmis 13-15, at de i hovedsagen omhandlede pressemeddelelser blot præciserer fremgangsmåden for godtgørelse af opkrævninger foretaget i strid med EU-retten for de fysiske personer, der oppebærer indkomst fra kapital i Frankrig, men som er omfattet af en social sikringsordning i en anden medlemsstat.

40

I overensstemmelse med det i artikel 11 i forordning nr. 883/2004 fastsatte princip om, at kun én lovgivning om social sikring finder anvendelse, er det ikke tilladt for en medlemsstat over for

unionsborgere, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat, at foretage opkrævninger som de i hovedsagen omhandlede, der, selv om de er karakteriseret som skat i national lovgivning, har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med den lovgivning om sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, og som er afsat specifikt til finansiering af en social sikringsordning i den første medlemsstat (jf. i denne retning dom af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 23, 24, 26 og 39).

41

Dette princip om, at kun én lovgivning om social sikring finder anvendelse, tilsigter for så vidt angår unionsborgere, der flytter inden for Unionen, at undgå de komplikationer, der kan følge af en samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger, og at afskaffe den forskelsbehandling, der er en følge af hel eller delvis overlappende lovgivning (jf. i denne retning dom af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

42

Det følger af ovenstående bemærkninger, at der er en objektiv forskel mellem på den ene side situationen for en statsborger i den pågældende medlemsstat, der har bopæl i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og dér er tilknyttet en social sikringsordning, og på den anden side situationen for en unionsborger, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat, idet kun den sidstnævnte vil kunne drage fordel af princippet om, at kun én lovgivning om social sikring finder anvendelse, der er fastsat i artikel 11 i forordning nr. 883/2004, som følge af personens flytning inden for Unionen.

43

Derimod er der ingen objektiv forskel mellem situationen for en statsborger i en medlemsstat, der har bopæl i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og dér er tilknyttet en social sikringsordning, og situationen for en statsborger i denne medlemsstat, der har bopæl og er tilknyttet en social sikringsordning i nævnte medlemsstat, for så vidt som de i begge tilfælde ikke har gjort brug af retten til fri bevægelighed inden for Unionen, og derfor ikke kan påberåbe sig princippet om, at kun én lovgivning om social sikring finder anvendelse.

44

Det følger heraf, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede i henhold til artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF kan begrundes ved den objektive forskel i situationen mellem en fysisk person, som er statsborger i en medlemsstat, men har bopæl i et tredjeland, der ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og som dér er tilknyttet en social sikringsordning, og en unionsborger, der har bopæl og er tilknyttet en social sikringsordning i en anden medlemsstat.

45

Det skal under alle omstændigheder tilføjes, at enhver anden fortolkning ville indebære, at en statsborger i en medlemsstat, der har bopæl i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, såsom Frédéric Jahin, ville kunne drage fordel af princippet om, at kun én lovgivning om social sikring finder anvendelse som fastsat i artikel 11 i forordning nr. 883/2004, selv om dette princip i henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, kun finder anvendelse på statsborgere i en medlemsstat, der er omfattet af lovgivningen om social sikring i en eller flere medlemsstater.

I betragtning af, at EUF-traktaten ikke indeholder nogen bestemmelse, der udvider den frie bevægelighed for arbejdstagerne til personer, der migrerer til et tredjeland, bør det undgås, at fortolkningen af artikel 63, stk. 1, TEUF for så vidt angår forbindelserne til tredjelands, som ikke er EØS-medlemsstater eller Det Schweiziske Forbund, gør det muligt for personer, som ikke er omfattet af det territoriale anvendelsesområde for arbejdstagernes frie bevægelighed, at drage fordel heraf (jf. i denne retning dom af 13.11.2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, præmis 100).

På baggrund af det ovenstående skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en statsborger fra denne medlemsstat, som er bosat i et tredjeland, som ikke er en EØS-medlemsstat eller Det Schweiziske Forbund, og som dér er tilknyttet en social sikringsordning, i den pågældende medlemsstat er underlagt opkrævninger af indtægter af kapital i form af et bidrag til den sociale sikringsordning, som er indført af denne medlemsstat, skønt en statsborger i Unionen, som henhører under en social sikringsordning i en anden medlemsstat, er fritaget herfra på grund af det i artikel 11 i forordning nr. 883/2004 fastsatte princip om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse.

Sagsomkostninger

Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en statsborger fra denne medlemsstat, som er bosat i et tredjeland, der ikke er en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) eller Det Schweiziske Forbund, og som dér er tilknyttet en social sikringsordning, i den pågældende medlemsstat er underlagt opkrævninger på kapitalindkomst i henhold til et bidrag til den sociale sikringsordning, som er indført herved, skønt en statsborger i Unionen, som henhører under en social sikringsordning i en anden medlemsstat, er fritaget herfra på grund af det i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fastsatte princip om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse.

Underskrifter

(*1) – Processprog: fransk.